

ČAROBNI MLINČEK

Karelska ljudska pravljica

Prevedla Zdenka Jerman

Ilustriral Kostja Gatnik

 256/1982

Nekoč sta živela dva brata, eden je bil bogat, drugi pa reven. Bližal se je praznik. Bogati je imel vsega na pretek, revni pa ni vedel, iz česa naj pripravi praznično kosilo. Premišljeval je in premišljeval, potem pa stopil k bratu in mu rekel:

»Bratec, daj mi malo mesa za kosilo, da bom nahranil otroke.«

Bogatin pa je bil največji skopuh, kar si jih morete misliti. Vrgel je revežu kravje kopito in zavpil:

»Na, tu imaš, poberi se z njim h gozdnemu škratu!«

»Če brat tako misli, bom šel pa h gozdnemu škratu. Najbrž mu je

treba odnesti tole kopito,« je pomislil revni brat in odšel v gozd. Dolgo je hodil, dokler ni prišel do kraja, kjer so delali drvarji. Začeli so ga spraševati, kam in po kaj gre. Revež jim je vse povedal. Drvarji so rekli:

»Zelo dobro, da greš h gozdnemu škratu, ta ima rad darila. In kadar kakšno dobi, se tudi sam oddolži z darilom. Ampak če ti bo ponujal denar, ga kar lepo odkloni. Izprosi si samo ročni mlinček. Boš videl, da boš zadovoljen.«

Revež se je zahvalil drvarjem in se odpravil naprej. Prišel je do izbice gozdnega škrate in mu dal svoje darilo. Gozdni škratec se je zasmejal.

»Najlepša hvala! S čim naj se ti oddolžim? Hočeš, da ti dam srebro?«

»Ne, srebra ne potrebujem,« je odgovoril revež.

»Se pravi, da bi rad zlato?«

»Ne, tudi zlata ne potrebujem. Veš, kaj, daj mi tistile ročni mlinček, ki stoji tamle v kotu.«

Gozdni škrat se je dolgo obotavljal in se nikakor ni hotel posloviti od mlinčka, navsezadnje pa ga je le dal revežu.

Rekel mu je:

»Ta mlinček je čaroben. Karkoli boš hotel, ti bo tudi namlel. Mlel bo tako dolgo, dokler ne boš trikrat zaklical: ‚Mlinček vrtinček, ustavi se, mlinček vrtinček, ustavi se, mlinček vrtinček, ustavi se!‘ Si razumel?«

»Razumel,« je odgovoril revež, se zahvalil gozdnemu škratu in odšel domov. Kakor hitro je prišel domov, je postavil mlinček na mizo in dejal:

»No, zdaj mi pa namelji zrnja, mlinček!«

In zlato zrnje se je v potokih usulo iz mlinčka.

»Zdaj pa kašo. In zdaj denar. Pa še obleko.«

In mlinček je mlel, mlel, dokler ga ni ustavil. Revež si je dobro opomogel, živel je v izobilju in bil zadovoljen.

Bogati brat je kaj kmalu zvedel za mlinček, uganil, kako je brat obogatel, in stopil k njemu s prošnjo:

»Posodi mi mlinček – samo za en dan. Na ribolov grem, pa bomo potrebovali veliko soli – naj nam jo namelje v morje.«

Revež je dal bratu mlinček. Ta se je usedel s sinovi v čoln in odplul na širno morje. Tu je rekel:

»No, mlinček, namelji nam čim več soli.«

In mlinček je začel mleti. Namlel je toliko soli, da se je začel čoln pod njeno težo pogrezati v vodo. Bogatin se je ustrašil in zavpil:

»Dovolj, dovolj!«

Mlinček pa teh besed ni razumel. Mlel je in mlel in napolnil ves čoln.

Čoln je potonil skupaj z bogatinom in njegovimi sinovi, mlinček pa je padel na dno morja in tam melje, melje in melje. Nikogar ni, da bi ga ustavil.

In tako bo mlel še veliko stoletij, zato bo tudi morska voda zmeraj slana.